

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Mgr. J. B.**, právně zastoupen Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou, se sídlem Klatovy, Komenského 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, první náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, č. PPR-12954-22/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, č. PPR-12954-22/ČJ-2013-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.449,- Kč, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ing. Ladislavy Jindřichové, advokátky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia České republiky ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2014, č. PPR-12954-15/ČJ-2013-990760, kterým byla žalobci uložena povinnost vydat částku 231.495,- Kč, získanou jako bezdůvodné obohacení podle § 213 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť

- rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 26. 3. 2013, č. KM-209/PK-2012 byl zrušen výrok II. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2008, č.

4412/2008, kterým byl žalobci přiznán osobní příplatek ve výši 6.000,- Kč ke dni 1. 1. 2009, a

- rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 26. 3. 2013, č. KM-208/PK-2012 byl zrušen výrok II. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje ze dne 27. 5. 2010, č. 1367/2010, kterým byl žalobci přiznán osobní příplatek ve výši 3.500,- Kč ke dni 1. 6. 2010.

Žalobce tak získal za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 majetkový prospěch z výroků rozhodnutí, které byly v rámci přezkumného řízení zrušeny, ve výši 336.000,- Kč tzv. hrubého, tj. 231.495,- Kč tzv. čistého.

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s platnými právními předpisy a poukázal na čl. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod.

Namítal, že ke vzniku bezdůvodného obohacení na jeho straně nedošlo, tudíž není povinen nic vydat. Tvrdil, že změna osobního příplatku musí mít věcný podklad, za ten však nepovažoval toliko změnu svého služebního zařazení. Nesouhlasil se žalovaným, že osobní příplatek je spjat s výkonem služby na konkrétním služebním místě. Zdůraznil, že o odejmutí osobního příplatku musí být rozhodnuto písemnou formou.

Poukázal na rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Domažlice ve věcech služebního poměru ze dne 22. 5. 2008, č. 225/2008, jímž mu byl přiznán osobní příplatek ve výši 7.000,- Kč. Zdůraznil, že uvedené rozhodnutí nebylo zrušeno a na jeho základě přiznaný osobní příplatek mu nebyl odejmut. Připustil, že správní orgány zrušily rozhodnutí, jimiž mu byly přiznány osobní příplatky ve výši 6.000,- Kč a 3.500,- Kč. Avšak jejich zrušení neznamená, že neměl nárok na žádný osobní příplatek, když rozhodnutí o předchozím přiznaném osobním příplatku ve výši 7.000,- Kč nebylo zrušeno.

Shrnuje, že na jeho straně tak nemohlo k bezdůvodnému obohacení dojít, neboť osobní příplatek byl vyplacen na základě pravomocného rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Domažlice ve věcech služebního poměru ze dne 22. 5. 2008 č. 225/2008.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 11. 2014 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Vysvětlil, že osobní příplatek je fakultativní, nenárokovou složkou služebního příjmu, která umožňuje služebnímu funkcionáři ocenit individuální výsledky služební činnosti jednotlivých příslušníků. Služební funkcionář přitom srovnává služební výsledky příslušníka nebo rozsah jeho služby s ostatními příslušníky zařazenými na stejném služebním místě.

Měl za to, že rozhodnutími ze dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008 a ze dne 27. 5. 2010, č. 1367/2010 nedošlo ke snížení osobního příplatku žalobce, nýbrž k jeho novému určení. Předmětná rozhodnutí tedy nově určila osobní příplatek žalobce, a proto nebylo možné vyplatit žalobci osobní příplatek dle rozhodnutí ze dne 22. 5. 2008, č. 225/2008. Žalovaný se domníval, že nelze dovést kontinuitu přiznaného osobního příplatku na novém služebním místě.

Konstatoval, že zrušením rozhodnutí ze dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008 a ze dne 27. 5. 2010, č. 1367/2010 nastala situace, kdy žalobci od 1. 1. 2009 žádný osobní příplatek nenáležel. Zrušujícími rozhodnutími přitom byli služební funkcionáři vázáni a žalobou napadeným rozhodnutím reagovali pouze na skutečnost, že žalobce získal prospěch ze zrušených rozhodnutí.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na svém procesním stanovisku. Zdůraznila, že původně stanovený osobní příplatek ve výši 7.000,-Kč nebyl žalobci řádným způsobem odebrán, tudíž na něj má právo a nemohlo tak dojít na jeho straně k bezdůvodnému obohacení.

Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zopakoval, že zrušením rozhodnutí, na jejichž základě byly žalobci vypláceny osobní příplatky, vznikla na straně žalobce povinnost takto získané bezdůvodné obohacení vydat.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 22. 5. 2008 byl žalobci rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Domažlice č. 225/2008 zvýšen osobní příplatek na výši 7.000,- Kč od 1. 6. 2008 na služebním místě zástupce ředitele PČR okresní ředitelství Domažlice.

Dne 16. 12. 2008 byl žalobce rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje č. 4412/2008 odvolán ze služebního místa zástupce ředitele, podle § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru ustanoven na služební místo rady Krajského ředitelství policie Zpč. kraje a byl mu přiznán osobní příplatek ve výši 6.000,- Kč od 1. 1. 2009.

Dne 27. 5. 2010 byl žalobce rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje č. 1367/2010 odvolán ze služebního místa rady, podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ustanoven na služební místo zástupce vedoucího odboru Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje a byl mu přiznán osobní příplatek ve výši 3.500,- Kč od 1. 6. 2010.

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 26. 3. 2013, č. KM-209/PK-2012 byla zrušena část výroku II. rozhodnutí ze dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008, která žalobci přiznávala osobní příplatek ve výši 6.000,- Kč.

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 26. 3. 2013, č. KM-208/PK-2012 byla zrušena část výroku II. rozhodnutí ze dne 27. 5. 2010, č. 4412/2008, která žalobci přiznávala osobní příplatek ve výši 3.500,- Kč.

Správní orgán I. stupně uložil žalobci rozhodnutím ze dne 16. 5. 2014 povinnost vydat částku 231.495,- Kč, získanou jako bezdůvodné obohacení podle § 213 zákona o služebním poměru, neboť žalobce získal prospěch z plnění osobního příplatku na základě částečně zrušených rozhodnutí ze dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008 a ze dne 27. 5. 2010, č. 4412/2008.

O odvolání žalobce ze dne 23. 5. 2014 rozhodl žalovaný žalobou napěným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval obsah spisového materiálu, především obsah všech rozhodnutí přiznávajících žalobci osobní příplatek a ustanovujícího na nové služební místo a dále obsah zrušujících rozhodnutí ministra vnitra. Žalovaný se ztotožnil s názorem ministra vnitra, že osobní příplatek se nepřenáší na nové služební místo a dále že nová výše osobního příplatku neměla být spolu s ustanovením na nové služební místo stanovena. Připustil, že žalobce požádal dne 22. 4. 2013 o vyplacení rozdílu mezi přiznaným osobním příplatkem ve výši 7.000,- Kč a pozdějšími osobními příplatky ve výši 6.000,- Kč a 3.500,- Kč, který mu byl ze strany žalovaného doplacen. Žalovaný však poté přehodnotil právní posouzení a dospěl k závěru, že žalobci v důsledku zrušujících rozhodnutí ministra vnitra nenáležel žádný osobní příplatek od 1. 9. 2009, tudíž ani vyplacený doplatek osobního příplatku. Tím byly dle žalovaného naplněny hmotněprávní podmínky bezdůvodného obohacení, a žalobce tak byl povinen vydat získaný prospěch ve výši 231.495,- Kč ze zrušených rozhodnutí dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008 a ze dne 27. 5. 2010, č. 4412/2008, tj. vyplacené osobní příspěvky.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.

Podle § 213 odst. 1 zákona o služebním poměru za bezdůvodné obohacení se považuje prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno.

Podstatou sporu v dané věci bylo posouzení předběžné právní otázky, zdali správní orgány podle hmotného práva, tj. i bez rozhodnutí, jež byla následně zrušena, plnily žalobci povinnost, kterou skutečně měly. Jelikož dle ustálené judikatury ke vzniku bezdůvodného obohacení dochází pouze, pokud právní důvod plnění nespočívá v hmotném právu, tedy v případě, kdy podle hmotného práva zde taková povinnost neexistovala (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2017 č.j. 23 Cdo 938/2016, ze dne 8. 9. 2010, č.j. 28 Cdo 2242/2010).

Pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jež uložilo žalobci jakožto příslušníkovi bezpečnostního sboru povinnost vydat bezdůvodné obohacení, které získal na základě zrušených rozhodnutí, tak je zcela klíčovým zjištění, zdali žalobci za rozhodné období svědčilo právo na osobní příplatek či nikoliv.

Soud v této souvislosti odkazuje na právní věty rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č.j. 6 As 171/2014 - 46, které zní: „*I. Nárok na dříve přiznaný osobní příplatek dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků*

bezpečnostních sborů, ustanovením na nové služební místo dle § 20 téhož zákona nezaniká a nadále trvá.“ a „II. Shledá-li příslušný funkcionář v souvislosti s ustanovením na nové služební místo důvody pro snížení či odnětí osobního příplatku, je povinen o tom v souladu s § 122 odst. 1 větou druhou zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, rozhodnout, a to na základě zákonných kritérií rozhodných pro jeho přiznání.“.

V odůvodnění výše citovaného rozhodnutí Nejvyšší správní soud v bodech [15] a [16] vysvětlil, že „*Služební poměr je veřejnoprávní paralelou k soukromoprávnímu pracovnímu poměru, která je však charakteristická potlačením rovnosti subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci a převažující kogentní úpravou. Tím se od klasického pracovního poměru zásadně odlišuje a stává se speciálním státně zaměstnaneckým poměrem, jenž vyžaduje zcela specifická pravidla. Nerovné postavení subjektů v rámci služebního poměru a přísnou kogentní úpravu, jež téměř vylučuje vyjednávání ze strany příslušníků, je třeba vyvažovat stabilizací jejich platových nároků a formalizovaným rozhodováním (nejen o těchto nárocích), které zajišťuje „férové“ uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit stěžovateli a přijmout závěr, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nárok na dříve přiznaný osobní příplatek zaniká bez dalšího a o jednotlivých složkách platu rozhoduje služební funkcionář nově, tedy nezávisle na dosavadním výkonu služby, přičemž o odnětí či změně dříve přiznaného osobního příplatku nemusí být rozhodnuto. Takový názor je v rozporu s pojetím služebního poměru a koncepcí zákona o služebním poměru. ... Jak uvedl krajský soud, zákon nestanoví, že by s ustanovením na nové služební místo zanikl nárok na přiznaný osobní příplatek. Naopak z kontinuity služebního poměru vyplývá kontinuita osobního příplatku. V daném případě došlo totiž v rámci trvajících služebního poměru žalobce k převedení na jiné služební místo [dle § 25 odst. 4 ve spojení s § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru], avšak při současném zachování práv vyplývajících z dosavadního služebního poměru. Dle Nejvyššího správního soudu tak ex lege dochází toliko ke změně služebního místa ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru, které „vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru, [jenž] je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka“. Mění se tedy zejména tyto prvky služebního poměru a ostatní práva a povinnosti z něj vyplývající zůstávají zachována (pokud z povahy věci nesouvisí s charakteristikou služebního místa). Zákon s charakteristikou služebního místa výslovně spojuje pouze základní tarif služebního platu. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce vázat všechny složky platu, včetně osobního příplatku, na služební místo příslušníka, pak by to bylo výslovně uvedeno v citovaném § 19 odst. 1 služebního zákona. Tak tomu však není a je zřejmé, že s konkrétním služebním místem je spojena pouze výše základního tarifu, nikoliv ostatní složky platu. Nárok žalobce na osobní příplatek proto nezanikl spolu s ustanovením na nové služební místo. A to i navzdory tvrzení stěžovatele, že se jedná o nenárokovou složku platu.“. Závěry uvedené v citovaném rozhodnutí lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť i v tomto případě byl žalobce ustanoven na nové služební místo dle § 20 zákona o služebním poměru.*

Ve světle výše uvedené judikatury je zřejmé, že ustanovením příslušníka bezpečnostního sboru na nové služební místo bez dalšího nezaniká nárok na již přiznaný osobní příplatek. Naopak je zachována kontinuita osobního příplatku i při přechodu příslušníka bezpečnostního sboru na jiné služební místo. Nárok na osobní příplatek příslušníka služebního sboru tak zaniká pouze v důsledku ukončení služebního poměru nebo

vydání rozhodnutí o jeho odejmutí, resp. změně, ve smyslu § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru.

V nyní posuzované věci soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl ustanoven na služební místo zástupce ředitele a zároveň mu byl rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Domažlice ze dne 22. 5. 2008, č. 225/2008, zvýšen osobní příplatek ve výši 7.000,- Kč. Z tohoto služebního místa byl žalobce rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008, odvolán a ustanoven na služební místo rady, přičemž mu byl přiznán osobní příplatek ve výši 6.000,- Kč. I ze služebního místa rady byl žalobce rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje ze dne 27. 5. 2010, č. 4412/2008 odvolán a současně ustanoven na služební místo zástupce vedoucího odboru, přičemž mu byl znovu přiznán osobní příplatek ve výši 3.500,- Kč. Soud tedy konstatuje, že žalobce byl postupně podle § 20 zákona o služebním poměru ustanoven na dvě nová služební místa a spolu s tím mu byl vždy příslušným služebním funkcionářem nově vyměřen osobní příplatek, aniž by však bylo rozhodnuto o odejmutí či změně předtím vyměřeného osobního příplatku.

Soud má za to, že nárok žalobce na osobní příplatek ve výši 7.000,- Kč stanovený rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Domažlice ze dne 22. 5. 2008, č. 225/2008, nezanikl v důsledku jeho ustanovení na nové služební místo. Ze správního spisu totiž nevyplývá, že by rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Domažlice ze dne 22. 5. 2008, č. 225/2008, bylo v přezkumném či jiném řízení zrušeno, anebo že by bylo v souladu s § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru rozhodnuto o změně nebo odejmutí osobního příplatku žalobce ve výši 7.000,- Kč. Tedy přestože byl žalobce postupně ustanoven na dvě nová služební místa, měl nárok na již přiznaný osobní příplatek ve výši 7.000,- Kč měsíčně za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012 v celkové výši 336.000,- Kč (tj. 48 měsíců * 7.000,- Kč). Uvedená částka zároveň odpovídá částce, kterou měl jako bezdůvodné obohacení vydat. Žalobce totiž měl dle žalobou napadeného rozhodnutí vydat částku ve výši 231.495,- Kč tzv. čistého, která odpovídá částce ve výši 336.000,- Kč tzv. hrubého. Nezbyvá než uzavřít, že v dané věci žalobci svědčilo hmotné právo k pobírání osobního příplatku, čímž na jeho straně nemohlo dojít k bezdůvodnému obohacení ve smyslu § 213 zákona o služebním poměru, byť došlo ke zrušení rozhodnutí, jimiž byla žalobci snižována výše osobního příplatku.

Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné upozornit správní orgány na nesrovnalost ve výpočtu částky bezdůvodného obohacení v dané věci. Jak uvedeno výše soudu je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem správní orgány dospěly k požadované částce ve výši 336.000,- Kč tzv. hrubého, resp. k částce ve výši 231.495,- Kč tzv. čistého. Žalobou napadené rozhodnutí však výši požadovaného bezdůvodného obohacení odvozuje toliko z částek vyplaceného osobního příplatku ve výši 6.000,- Kč a 3.500,- Kč, jež byly žalobci plněny na základě dvou zrušených rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2008, č. 4412/2008 a ze dne 27. 5. 2010, č. 1367/2010. Přitom z celkové výše požadovaného bezdůvodného obohacení je zřejmé, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím po žalobci požaduje kromě částek osobního příplatku vyplacených mu na základě zrušených rozhodnutí, navíc i úhradu doplatku rozdílu mezi osobním příplatkem ve výši 7.000,- Kč a osobními příplatky ve výši 6.000,- Kč a 3.500,- Kč.

S ohledem na shora uvedené soud již pro nadbytečnost nepřistoupil k vypořádání dalších žalobních námitek.

Soud tedy pro nezákonnost žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na ústním jednání dne 11. 10. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč, náklady za čas advokáta strávený cestou k soudnímu jednání z Klatov do Prahy a zpět ve výši 800,- Kč, tj. 8 půlhodin x 100,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náklady za jízdné na přepravu advokáta k soudnímu jednání z Klatov do Prahy a zpět (osobním automobilem Mercedes Benz, registrační značky ..., při celkové ujeté vzdálenosti 266 km, průměrné spotřebě motorové nafty 9,6 l / 100 km při ceně nafty 28,60 Kč / l a sazbě základních náhrad 3,90 Kč / km dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad) ve výši 1.768,- Kč (§ 13 odst. 1, odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 2.681,- Kč (21 % z částky 12.768,- Kč). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za nahlížení do spisu v délce 18 minut a za další poradu s klientem. Právní zástupkyně soudu totiž nedoložila, že by další porada s klientem přesáhla jednu hodinu a nahlížení do spisu není uvedeno jako úkon právní služby, za který by náležela mimosluvní odměna dle § 11 odst. 1 písm. c) a f) advokátního tarifu.

Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí částku 18.449,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Ing. Ladislavy Jindřichové, advokátky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.